

SANH TỬ KIỂU



Nguyên tác : **Trần Thanh Vân**

Tập 3

Hồi 40

Một Cuộc Trùng Trùng

Hoàng Quân Nhã giật mình:

- Nói thế, nghĩa là hai vị không lưu lại đây?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chỉ nghỉ lại đây một lúc thôi, rồi bọn tại hạ sẽ đến Hồng Khẩu Phụ.

Sách Hồ hấp tấp hỏi:

- Các vị không chờ chủ nhân về sao?

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Bọn tại hạ đến đó tìm Trì Cung là tốt hơn. Vạn nhất có xảy ra việc gì cho y, lỡ ra y thất cơ, thì thật là đáng hận!

Sách Hồ cao hứng:

- Được quá, có hai vị tiếp trợ, thì hung thủ có ba đầu sáu tay cũng không khỏi thảm bại ! Tại hạ trước nhất cảm thấy hả tức lắm rồi.

Y tán dương nghĩa khí của cả hai thêm mấy câu nữa. Thân Xương Ngọc không nói gì trầm ngâm nghĩ ngợi xa xôi. Lệ Tuyết Linh nhắc đến bọn Hắc Lâu, dù cả hai đã đi vào địa phận Sơn Tây rồi, chưa chắc gì Hắc Lâu không dám đuổi theo.

Thân Xương Ngọc cũng lo ngại như chàng, nhưng cả hai rất bình tĩnh không hề nao núng. Sách Hồ ngơ ngác:

- Hai vị có sự phiền phức?

Thân Xương Ngọc gật đầu, an tường đáp:

- Không sai, một sự đại phiền phức.

Sách Hồ trở mắt:

- Thân đại ca nói sao? Lại có kẻ dám trêu vào hai vị à?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Sao lại không? Chúng ta chẳng phải là bậc độc tôn, cũng chẳng phải là bá chủ trong thiên hạ, tự nhiên phải có cừu nhân, hướng chi trên giang hồ, những tay cao cường không hiếm.

Sách Hồ hỏi:

- Trên đời này còn ai dám đụng đến Thân đại ca, hùng cứ một dãy Trung Điền Sơn nữa?

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Đừng đưa Thân đại ca lên cao chi nữa, đại ca đã vọt cao lắm rồi, không khéo đại ca mê tit đi rồi lại bị té xuống thì phải tiêu đó.

Thân Xương Ngọc trả đũa:

- Ta đâu thích ai tán dương ta như đệ đâu nè.

Y ám chỉ việc Lệ Tuyết Linh mềm lòng trước một Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh và nghe luôn lời yêu cầu của Hoàng Quân Nhã, mà buông tha cho bọn Yếu Mạng Hồ Tử Oanh Tế Nhân mấy hôm trước. Lệ Tuyết Linh hiểu, mặt bưng vẻ thẹn.

Sách Hồ đề nghị:

- Để tại hạ bảo chúng dọn cái gì ăn ...

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Khỏi, Sách tổng quản hãy chiếu cố Hoàng cô nương kia là hơn.

Sách Hồ đáp nhanh:

- Dĩ nhiên rồi, Thân đại ca.

Thân Xương Ngọc day qua Lệ Tuyết Linh, giục:

- Thôi, mình đi.

Sách Hồ lại đề nghị:

- Tại hạ phái vài huynh đệ theo phục thị hai vị?

Thân Xương Ngọc lắc đầu luôn:

- Không cần thiết, tại hạ thuộc Hồng Khẩu Phụ như lòng bàn tay, không cần có người hướng dẫn.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Hoàng Quân Nhã, thấy thần sắc của nàng không được an tường lắm, rõ ràng là nàng không quen cảnh cô độc. Dù chàng và Thân Xương Ngọc không là thân nhân của nàng song hiện tại thì nàng nương tựa vào hai người, họ đi rồi, nàng thấy khoảng trống quanh mình lớn quá.

Sách Hồ có tử tế đến đâu, cũng khó mà thay thế họ được. Tuy sự xa cách tạm thời, nàng cũng chưa xót về cái thiếu vắng đó. Huống chi, nàng còn lo sợ cho những bất trắc đón chờ họ? Khách giang hồ đâu dám đặt nặng niềm tin ở ngày mai? Giả như có việc bất tường xảy đến đến cho họ, thì số phận của nàng sẽ xoay về hướng nào?

Lệ Tuyết Linh an úy:

- Hoàng cô nương yên tâm lưu lại đây, chỉ có mấy hôm thôi, xong việc rồi, tại hạ sẽ trở về ngay.

Hoàng Quân Nhã gượng cười:

- Lệ đại hiệp đừng lo nghĩ cho tôi, tôi ở đây cũng được mà.

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Chắc chắn Lệ Tuyệt Linh sẽ trở lại với cô nương, tại hạ xin bảo đảm như vậy.

Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt. Lệ Tuyệt Linh vờ không nghe, không thấy chi cả, bước thẳng ra ngoài. Thân Xương Ngọc cười lớn, rồi cùng Sách Hổ bước theo ra, gia nhân mang ngựa đến.

Cam Di Hiên ở về phía bắc Hồng Khẩu Phụ, một toà kiến trúc tường trắng nóc xanh, gồm hai phần, phần trước là hai gian lầu, bán ăn bán uống, cho thuê phòng trọ, phần sau là phần vườn hoa với ngôi tịnh xá. Đến nơi rồi, Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh xuống ngựa, nhưng không vào lầu, mà lại đi vòng ra phía sau, định vào ngôi tịnh xá. Họ vừa đặt chân lên thềm hành lang, bỗng có năm sáu đại hán vận y phục chệt màu xanh từ một góc nhà vừa hét lớn vừa áp đến bao vây:

- Đứng lại!

Một tên tiếp hỏi:

- Các người muốn gì?

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Được lắm, ta cứ tưởng rằng nơi đây không có phòng bị.

Một đại hán trọc đầu quát:

- Các người tìm ai? Có biết đây là đâu chẳng? Ai cho phép các người tự do xông xáo vào đây?

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Ta định vào đây, nhìn lên một chút, không ngờ bị các người phát hiện. Ta cứ tưởng đây là chốn không người vì có bao nhiêu người thì cái gã hôm trước đã thu dọn lán hết rồi chứ.

Đại hán trọc đầu biến sắc, hét to lên một tiếng rồi rút thanh đao nơi hông cầm tay, nạt:

- Các người to gan thật. Bọn ta đang tìm các người khắp nơi không gặp, bỗng nhiên các người tự dẫn xác đến. Lần này thì đừng hòng trở ra an toàn.

Những người kia cũng rút vũ khí cầm tay, chực chờ xuất thế công. Từ trong ngôi tịnh xá, ba bóng người bay tới, người đi đầu vừa mập mạp vừa cường tráng, không cao

lắm, mặt bự thịt, mắt tam giác, ẩn ước có gân đỏ, miệng rộng răng đen. Hai người sau, ốm, cao rất giống nhau, chừng như là một đôi huynh đệ song sinh. Người đầu hét:

- Cứ bao vây kỹ, để chúng cho ta tự tay lột da!

Y hoành tay ngăn chặn hai người phía hậu, rồi giương mắt nhìn Thân Xương Ngọc. Bỗng y bật cười ha hả, dang rộng hai cánh tay. Thân Xương Ngọc tiến lên, cả hai cùng ôm nhau như đôi tình nhân sau thời gian ly cách lại được trùng phùng.

Người mập vẫn cười lớn, cười mãi, buông vòng tay ôm, vỗ bình bịch lên đầu vai Thân Xương Ngọc, kêu:

- Trời ơi ! Lão Thân, người đến sao mà đúng lúc thế? Ta nghe ồn ào, cứ tưởng cái gì gì đâu, không ngờ chính là người.

Thân Xương Ngọc nhăn mặt:

- Nhẹ tay một chút lão Trì. Người làm gãy vụn xương vai của ta mất.

Hai người ở phía sau, tuổi chưa cao lắm, đồng nghiêng mình làm lễ:

- Anh em Câu Vi xin tham kiến Thân đại gia.

Thân Xương Ngọc gật đầu, chưa kịp nói gì thì người mập lại kêu lên:

- Lão Thân, người đến hôm nay thiệt đúng lúc quá, người biết không, mấy hôm nay ta điên đầu với những sự việc xảy ra, có kẻ toan hất chén cơm của ta đó nhé. Ở vào trường hợp của ta, lão có chịu nổi không chứ, con mẹ nó mấy hôm nay...

Y nói một hơi, nói oan nói khổ nói hận. Hiển nhiên, người mập hẳn là Tiểu Diện Nhân Đồ Trì Cung, một lão hữu của Thân Xương Ngọc.

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Người đừng rối rít lên như vậy, việc của người ta đã hiểu hết rồi, ta hãy vào nhà đã.

Trì Cung gật đầu:

- Ta quên mất.

Đại hán trọc đứng bên cạnh, đổ mồ hôi đầm ướt, bước lên một bước trình:

- Bẩm chủ nhân, bọn thuộc hạ phát hiện ra hai người này, họ có vẻ khả nghi quá, họ xông xáo vào đây như định đánh cắp cái gì. Họ lại còn chế nhạo bọn thuộc hạ bị hung thủ đánh chết hết, cho nên bọn thuộc hạ nhất quyết bắt họ để hỏi cung...

Trì Cung từ từ quay đầu lại, nhìn gã trọc với cặp mắt quái dị, quan sát gã như quan sát một người lạ, rồi y nuốt ừng ực, chừng như nuốt uất khí, cho khỏi bùng lên. Sau cùng, y thốt:

- Cái tên trọc này, ta nghĩ người nên nghỉ ngơi đi là hơn, sự việc trong mấy hôm nay làm cho người điên mất rồi.

Họ Trương sững sờ, trở mắt hỏi:

- Chủ nhân nhận ra họ?

Trì Cung thở ra, nhắm nửa mắt lại, đáp:

- Chứ người chẳng trông thấy chi hết à? Có khi nào người ôm một kẻ lạ mà mừng rỡ như thế chẳng? Hừ, trừ ra người thông minh hơn ta, thì lại khác.

Họ Trương trọc lăm nhắm:

- Kỳ chưa, họ có vẻ đáng nghi quá mà, sao lại...

Trì Cung gắt:

- Ta không trách sự vô lễ của người thì thôi còn ở đó lăm nhăm mãi, đi cho khuất mắt ta.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Chúng không đáng trách lăm đâu lão Trì, chẳng qua là song phương không nhận ra nhau, nên cuối cùng phải có sự nhầm lẫn như vậy, dù sao thì người cũng phải nhìn nhận là chúng có tinh thần cảnh giác khá cao đó, chúng sốt sắng với nhiệm vụ mà. Y tiếp luôn:

- Chẳng những ở tại đây mà thôi, ta vừa từ nhà người nơi chân núi Ngọc Thủy đến đây, tại đó ta cũng bị chúng bao vây như vậy.

Trì Cung trở mắt:

- Hai người có đến đó à? Thảo nào mà chẳng hiểu rõ sự tình nơi đây.

Một lần nữa y tạ lỗi:

- Chúng sẽ bị trừng trị đích đáng về cái tội thất lễ với hai vị .

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Bỏ đi, Sách tổng quản đã trách phạt chúng rồi.

Vào khách sảnh, Trì Cung nhớ ra là Thân Xương Ngọc chưa giới thiệu người bạn đồng hành. Y bật cười hả hả, cao giọng thốt:

- Lão Thân ơi, chờ chừng nào mới giới thiệu quý hữu kia với ta?

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Mẹ kiếp, ta cũng quên luôn.

Lệ Tuyệt Linh tự giới thiệu:

- Tại hạ là Lệ Tuyệt Linh.

Trì Cung buông giọng khách sáo:

- Hân hạnh quá, hân hạnh quá! Tại hạ là Trì Cung đây, trì là ao, nước của ao, cung là cung kính đó mà.

Bỗng, y trở mắt, nhìn chăm chú Lệ Tuyết Linh, đôi mắt hình tam giác mở rộng suýt biến thành hình tròn, một chút sau y lí nhí:

- Các hạ... các hạ nói sao? Các hạ là ai ?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên lập lại:

- Lệ Tuyết Linh.

oOo